

Arrest

nr. 237 101 van 18 juni 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 februari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 februari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 maart 2020 met referentienummer X.

Gezien en het administratief dossier.

Gelet op het bijzondere machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 met betrekking tot de verlenging van de termijnen van de rechtspleging bij de Raad voor vreemdelingenbetwistingen en de schriftelijke behandeling van de zaken, verlengd door het koninklijk besluit van 26 mei 2020.

Gelet op de beschikking van 3 juni 2020, die de partijen in kennis stelt van het motief waarop het beroep op het eerste zicht door middel van een louter schriftelijke procedure kan ingewilligd of verworpen worden.

Gelet op de pleitnota van de verzoekende partij van 8 juni 2020.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld "niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)", waarbij zijn huidig derde verzoek

om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig tweede volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidig derde verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorig, tweede verzoek om internationale bescherming heeft uiteengezet. Verzoeker stelt dat hij bij zijn eerdere verklaringen blijft –hij verklaarde bij zijn vorig verzoek zijn land van herkomst te zijn ontvlucht uit vrees voor zowel de Taliban als de Afghaanse autoriteiten- en dat hij de waarheid vertelde.

Verzoeker diende op 20 januari 2015 een eerste verzoek om internationale bescherming in, doch deed hier nadien, zo stelde de Dienst Vreemdelingenzaken op 21 mei 2015 vast, afstand van.

Verzoekers vorig, tweede verzoek om internationale bescherming werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 215 668 van 24 januari 2019 omdat aan zijn vluchtmotieven geen geloof wordt gehecht en verzoeker geen risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk maakte.

Ter ondersteuning van zijn huidig derde verzoek om internationale bescherming legt verzoeker bijkomende verklaringen af. Zo verklaart hij o.a. dat zijn oom bij wie hij verbleef en die zijn reis regelde werd lastig gevallen door de Taliban en de Taliban diens zoon, zijn neef, ontvoerden en vermoordden. Verzoeker stelt ook dat zijn oom dreigbrieven van de Taliban ontving waarin staat dat zij hem, verzoeker, zoeken en waarin ze hem en zijn oom bedreigen. Verzoeker vreest bij een terugkeer gedood te zullen worden door de Taliban en merkt daarnaast op niemand nog te hebben in Afghanistan.

Verzoeker legt ter staving van zijn huidig derde verzoek volgende documenten neer: een studentenbiografie (met vertaling ervan), een bevestigingsbrief van zijn school (met vertaling) en twee dreigbrieven van de Taliban.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond

bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielerzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers vorig verzoek om internationale bescherming bij voormeld arrest van de Raad werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonde in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch hij onderneemt geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter manifest in gebreke blijft. Verzoeker beperkt zich immers tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het beknopt herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter diens bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

De Raad treedt de commissaris-generaal bij in diens pertinente vaststelling dat verzoeker zich in het kader van huidig tweede volgend verzoek om internationale bescherming geheel baseert op en voortbouwt op het in het kader van zijn vorig verzoek ingeroepen, doch bij voormeld arrest ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande dan ook op goede grond het volgende overwogen: "Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt kan worden vastgesteld dat u vasthoudt aan de asielmotieven die u in het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming uiteenzette (verklaring volgend verzoek d.d. 28 januari 2020, punt 15 en 18) en dat u gebeurtenissen aanhaalt die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet. U haalt met name aan dat de taliban de oom bij wie u verbleef lastig vielen, zijn zoon ontvoerden, uw neef vermoordden en dat ze uw oom dreigbrieven stuurden waarin zowel u als hij bedreigd worden (verklaring volgend verzoek d.d. 28 januari 2020, punt 15, 17). Er moet worden beklemtoond dat uw vorig verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. U diende geen cassatieberoep in. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element of feit in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet aanwezig is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid."

Verzoeker werpt hier geen ander licht op. Zijn huidige kritiek in het verzoekschrift "Dat in de bestreden beslissing dan ook foutief wordt gesteld dat verzoeker geen bijkomende inhoudelijke verklaringen zou hebben afgelegd", mist, zo blijkt uit een eenvoudige lezing van het voorgaande, feitelijke grondslag. De

Raad wijst erop dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens dient na te gaan of de aangevoerde gegevens "nieuw" zijn in de zin dat zij "de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt", m.a.w. of ze van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerder verzoek om internationale bescherming. De Raad wijst erop dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van de verzoekende partij spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal wel degelijk een onderzoek gevoerd heeft naar de door verzoeker nieuw bijgebrachte elementen, doch dat hij tot de vaststelling gekomen is dat verzoekers bijkomende verklaringen en nieuw neergelegde documenten de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vluchtmotieven niet vermogen om te buigen.

Verzoeker hekelt in zijn verzoekschrift dat "geen doorgedreven onderzoek naar de authenticiteit" van de door hem aangebrachte documenten "heeft plaatsgevonden". De Raad benadrukt te dezen dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat omwille van de hoge graad van corruptie vele Afghaanse documenten ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke te onderscheiden zijn. Bijgevolg toont verzoeker aldus niet aan op welke wijze een onderzoek naar de authenticiteit van de door hem voorgelegde stukken een ander licht zou werpen op de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming. Verzoeker blijkt er overigens ten onrechte vanuit te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook aan de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden, wat in casu het geval is. Zo betreffen de neergelegde dreigbrieven slechts ingevulde scans die geen enkele waarborg bieden inzake authenticiteit. De studentenbiografie en bevestigingsbrief van verzoekers school hebben op hun beurt een erg gesolliciteerd karakter. Bovendien dienen deze stukken in het licht van voormelde informatie omtrent de relatieve en erg geringe bewijswaarde van Afghaanse documenten (en verzoekers eerder ongeloofwaardig bevonden relaas) te worden gezien. Het ontbeert deze stukken ter ondersteuning van verzoekers ongeloofwaardig bevonden verklaringen hieromtrent derhalve aan objectieve bewijswaarde. Verzoekers huidige verklaringen dat hij de schooldocumenten van zijn oom heeft ontvangen en dat deze zich hiervoor tot zijn voormalige school heeft gewend en de documenten dan ook werden afgeleverd door de bevoegde Afghaanse autoriteiten, betreft bovendien niets meer dan louter blote beweringen.

Met betrekking tot verzoekers kritiek dat hij niet werd gehoord door de commissaris-generaal, dient te worden gewezen op de inhoud van artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet niet om een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming. Verder wijst de Raad erop dat uit verzoekers verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat hij in de gelegenheid werd gesteld nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (administratief dossier, stuk 'verklaring volgend verzoek'). Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn huidig tweede volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidig verzoek werd aan verzoeker verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn verzoek al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn verzoek reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen of toe te lichten waarom dit niet kon. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. Overigens stelt de Raad vast dat verzoeker niet concretiseert welke specifieke elementen hij dan wel zou hebben aangevoerd bij het opnieuw horen op het Commissariaat-generaal die zouden hebben kunnen leiden tot

een andere afloop van de administratieve procedure, met name het al dan niet ontvankelijk verklaren van huidig derde verzoek om internationale bescherming.

Een ongeloofwaardig relaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Waar verzoeker wijst op het feit dat hij Afghanistan al sinds eind 2014 heeft verlaten, zijn lange afwezigheid bij een terugkeer voor de nodige vraagtekens gaat zorgen bij de Afghaanse gemeenschap en hij "als verwesterd zal beschouwd worden" en "als "besmet" door de Westerse waarden en (...) in die zin een risico" zal "lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling en op vervolging", waarbij hij in zijn verzoekschrift verwijst naar informatie omtrent de moeilijke en gevaarlijke situatie van en voor terugkeerders uit Europese landen naar Afghanistan, wijst de Raad erop dat verzoeker zijn vrees in concreto dient aan te tonen. Verzoeker blijft hier echter in gebreke nu hij louter verwijst naar algemene informatie. Blote beweringen buiten beschouwing gelaten, brengt verzoeker geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn lange afwezigheid aldaar en zijn jarenlange verblijf in Europa (anders) gepercipieerd en geïsoleerd zal worden. Verzoeker toont op geen enkele manier aan dat zijn afwezigheid in Afghanistan voor hem risico's inhoudt en dat hij zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen.

Met betrekking tot verzoekers verwijzing naar zijn afkomst uit het dorp Adelshah, gelegen in het district Dari Nur in de Afghaanse provincie Nangarhar, en zijn stelling dat hij op grond hiervan de subsidiaire bescherming dient te worden toegekend, gaat hij eraan voorbij en benadrukt de Raad dat ik in het kader van verzoekers vorig verzoek om internationale bescherming bij arrest van de Raad nr. 215 668 van 24 januari 2019 zijn verklaarde herkomst niet werd betwist, doch door de Raad –in het licht van de artikelen 48/4, §2 c) en 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet- werd geoordeeld dat "de verzoekende partij geen geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd betreffende haar voorgehouden socio-economisch profiel in Afghanistan. Zodoende verhindert zij de verwerende partij, en thans de Raad, te beoordelen of zij bij terugkeer naar haar land van herkomst in staat is buiten haar regio van herkomst in haar levensonderhoud te voorzien. Nu de verzoekende partij in gebreke blijft haar noodzakelijke medewerking te verlenen bij de beoordeling van haar mogelijkheden tot hervestiging, maakt zij haar nood aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk." Verzoeker brengt in het kader van huidig derde verzoek om internationale bescherming geen concrete elementen bij die aan deze beoordeling afbreuk doen of hier een ander licht op werpen. In dit verband dient aangestipt dat verzoekers opleidingsniveau, waar de commissaris-generaal in het verleden zijn twijfels bij plaatste, slechts een van de vele elementen is op grond waarvan werd geoordeeld dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen aflegde over o.a. het door hem aangemeten profiel, de financiële situatie van hem en zijn familie en het netwerk van verzoeker en diens familieleden in Afghanistan. Zelfs al zou aan verzoekers schoolcarrière geloof worden gehecht, quod non gelet ook op de erg geringe bewijswaarde van de dienaangaande bijgebrachte stukken en de eerdere vaststellingen dienaangaande, dan vermag dit enkele element op zich geen afbreuk doen aan het geheel van de verschillende elementen die eerder in verzoekers vorig verzoek om internationale bescherming alzo deden besluiten.

In zoverre verzoeker thans herhaalt dat aan zijn broer A.A. eerder in België de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, verwijst de Raad naar hetgeen in voormeld arrest dienaangaande werd opgemerkt: "De Raad benadrukt dat elk verzoek om internationale bescherming individueel wordt onderzocht. Bij het nemen van een beslissing dient steeds rekening te worden gehouden met de concrete en actuele situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen aangebracht door de verzoeker. Het feit dat de broer van de verzoekende partij uit dezelfde regio afkomstig is en op 29 september 2010 wél subsidiaire bescherming kreeg toegekend, doet op geen enkele wijze afbreuk aan de geldigheid van bovenstaande motieven op grond waarvan dient te worden besloten dat de verzoekende partij haar nood aan subsidiaire bescherming niet aannemelijk maakt. Om die reden is ook de verwijzing naar de beslissingen inzake de verzoeken van twee vermeende kennissen van de verzoekende partij, die eveneens uit haar dorp afkomstig zouden zijn, in casu niet dienstig."

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Met toepassing van artikel 3 van voormeld bijzondere machtenbesluit heeft de verzoekende partij een pleitnota overgemaakt. In dit kader dient te worden benadrukt dat de pleitnota niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie en er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

3.1. In haar pleitnota van 8 juni 2020 geeft de verzoekende partij vooreerst een feitelijke uiteenzetting waarin zij aangeeft afkomstig te zijn uit Afghanistan, de Afghaanse nationaliteit te hebben en van afkomst Pashai te zijn. Zij woonde, zo gaat zij verder, haar hele leven in het dorp Adelshah (district Dari Nur, provincie Nangarhar).

De verzoekende partij verwijst vervolgens naar haar derde verzoek om internationale bescherming ingediend op 17 juni 2019 waarbij zij aangeeft dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan vreest gedood te worden door de taliban. Zij verwijst tevens naar de hierbij door haar neergelegde dreigbrieven die haar oom van de taliban ontving en naar de schooldocumenten waaruit blijkt dat zij afkomstig is uit Nangarhar, aldaar ook schoolliep en er verbleef voor haar vertrek naar België eind 2014. Geenszins werden deze stukken op een zorgvuldige manier onderzocht, noch werd gemotiveerd waarom deze niet kunnen weerhouden worden als bewijs van haar vrees voor vervolging, zo luidt het in de pleitnota.

De verzoekende partij benadrukt verder nogmaals dat zij afkomstig is uit Adelshah, district Dari Nur in de provincie Nangarhar en haar bijgevolg de subsidiaire bescherming dient te worden toegekend.

Door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd, zo betoogt zij verder in haar pleitnota, evenmin rekening gehouden met het feit dat zij sinds eind 2014 Afghanistan heeft verlaten en zij zich hierdoor in een uitermate kwetsbare situatie bevindt in de huidige Afghaanse context.

Tot slot geeft de verzoekende partij aan te willen benadrukken dat haar broer, A. A., in België reeds werd erkend als vluchteling en ondertussen de Belgische nationaliteit heeft verworven waaraan zij toevoegt dat haar de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend.

3.2. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij aangaande de neergelegde documenten thans wederom betoogt dat deze niet op een zorgvuldige wijze zouden zijn onderzocht. Evenmin zou zijn gemotiveerd waarom deze niet worden aanvaard. De verzoekende herhaalt in wezen op summier wijze haar betoog uit haar verzoekschrift op dit punt. Er dient echter te worden opgemerkt dat vooreerst in voornoemde beschikking het volgende wordt vastgesteld omtrent de ongeloofwaardigheid van het relaas van de verzoekende partij waarbij rekening wordt gehouden met de dreigbrieven en de schooldocumenten waarnaar zij verwijst:

“De Raad treedt de commissaris-generaal bij in diens pertinente vaststelling dat verzoeker zich in het kader van huidig tweede volgend verzoek om internationale bescherming geheel baseert op en voortbouwt op het in het kader van zijn vorig verzoek ingeroepen, doch bij voormeld arrest ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande dan ook op goede grond het volgende overwogen: “Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt kan worden vastgesteld dat u vasthoudt aan de asielmotieven die u in het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming uiteen zette (verklaring volgend verzoek d.d. 28 januari 2020, punt 15 en 18) en dat u gebeurtenissen aanhaalt die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet. U haalt met name aan dat de taliban de oom bij wie u verbleef lastig vielen, zijn zoon ontvoerden, uw neef vermoordden en dat ze uw oom dreigbrieven stuurden waarin zowel u als hij bedreigd worden (verklaring volgend verzoek d.d. 28 januari 2020, punt 15, 17). Er moet worden beklemtoond dat uw vorig verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. U diende geen cassatieberoep in. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element of feit in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet aanwezig is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze

als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid."

Verzoeker werpt hier geen ander licht op. Zijn huidige kritiek in het verzoekschrift "Dat in de bestreden beslissing dan ook foutief wordt gesteld dat verzoeker geen bijkomende inhoudelijke verklaringen zou hebben afgelegd", mist, zo blijkt uit een eenvoudige lezing van het voorgaande, feitelijke grondslag. De Raad wijst erop dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens dient na te gaan of de aangevoerde gegevens "nieuw" zijn in de zin dat zij "de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt", m.a.w. of ze van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerder verzoek om internationale bescherming. De Raad wijst erop dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van de verzoekende partij spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal wel degelijk een onderzoek gevoerd heeft naar de door verzoeker nieuw bijgebrachte elementen, doch dat hij tot de vaststelling gekomen is dat verzoekers bijkomende verklaringen en nieuw neergelegde documenten de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vluchtmotieven niet vermogen om te buigen."

Verder wordt in voornoemde beschikking meer in het bijzonder omtrent de neergelegde documenten opgenomen hetgeen volgt:

"Verzoeker hekelt in zijn verzoekschrift dat "geen doorgedreven onderzoek naar de authenticiteit" van de door hem aangebrachte documenten "heeft plaatsgevonden". De Raad benadrukt te dezen dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat omwille van de hoge graad van corruptie vele Afghaanse documenten ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke te onderscheiden zijn. Bijgevolg toont verzoeker aldus niet aan op welke wijze een onderzoek naar de authenticiteit van de door hem voorgelegde stukken een ander licht zou werpen op de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming. Verzoeker blijkt er overigens ten onrechte vanuit te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook aan de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden, wat in casu het geval is. Zo betreffen de neergelegde dreigbrieven slechts ingevulde scans die geen enkele waarborg bieden inzake authenticiteit. De studentenbiografie en bevestigingsbrief van verzoekers school hebben op hun beurt een erg gesolliciteerd karakter. Bovendien dienen deze stukken in het licht van voormelde informatie omtrent de relatieve en erg geringe bewijswaarde van Afghaanse documenten (en verzoekers eerder ongeloofwaardig bevonden relaas) te worden gezien. Het ontbeert deze stukken ter ondersteuning van verzoekers ongeloofwaardig bevonden verklaringen hieromtrent derhalve aan objectieve bewijswaarde. Verzoekers huidige verklaringen dat hij de schooldocumenten van zijn oom heeft ontvangen en dat deze zich hiervoor tot zijn voormalige school heeft gewend en de documenten dan ook werden afgeleverd door de bevoegde Afghaanse autoriteiten, betreft bovendien niets meer dan louter blote beweringen.

(...)

Een ongeloofwaardig relaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.."

Uit het voorgaande blijkt dat, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij voorhoudt, wel degelijk een zorgvuldige onderzoek werd gevoerd en op gemotiveerde wijze werd uiteengezet om welke redenen de neergelegde documenten niet kunnen worden weerhouden. Zo wordt aangaande de neergelegde dreigbrieven, waarnaar de verzoekende partij thans opnieuw verwijst, gesteld dat deze slechts ingevulde scans zijn die geen enkele waarborg bieden inzake authenticiteit en omtrent de schooldocumenten wordt vermeld dat de studentenbiografie en de bevestigingsbrief van de school van de verzoekende partij op hun beurt een erg gesolliciteerd karakter hebben. Tevens wordt aangegeven dat deze stukken bovendien dienen te worden gezien in het licht van de vermelde informatie omtrent de

relatieve en erg geringe bewijswaarde van Afghaanse documenten (en het eerder ongeloofwaardig bevonden relaas van de verzoekende partij) en het deze stukken ter ondersteuning van de ongeloofwaardig bevonden verklaringen van de verzoekende partij hieromtrent derhalve aan objectieve bewijswaarde ontbeert. Er wordt nog aan toegevoegd dat de verklaringen van de verzoekende partij dat zij de schooldocumenten van haar oom heeft ontvangen en dat deze zich hiervoor tot haar voormalige school heeft gewend en de documenten dan ook werden afgeleverd door de bevoegde Afghaanse autoriteiten, bovendien niets meer dan louter blote beweringen betreffen. De verzoekende partij gaat geenszins in op deze concrete motieven waardoor deze niet in een ander daglicht worden geplaatst.

Eenzelfde vaststelling dringt zich op betreffende de overige grieven in de pleitnota waar de verzoekende partij nogmaals benadrukt dat zij afkomstig is uit Adelshah, district Dari Nur in de provincie Nangarhar, en zij meent dat bijgevolg de subsidiaire bescherming dient te worden toegekend, waar zij aanhaalt dat evenmin rekening werd gehouden met het feit dat zij sinds eind 2014 Afghanistan heeft verlaten en zich hierdoor in een uitermate kwetsbare situatie bevindt in de huidige Afghaanse context, en waar zij wenst te benadrukken dat haar broer, A. A. in België reeds werd erkend als vluchteling en hij ondertussen de Belgische nationaliteit heeft verworven.

“Waar verzoeker wijst op het feit dat hij Afghanistan al sinds eind 2014 heeft verlaten, zijn lange afwezigheid bij een terugkeer voor de nodige vraagtekens gaat zorgen bij de Afghaanse gemeenschap en hij “als verwesterd zal beschouwd worden” en “als “besmet” door de Westerse waarden en (...) in die zin een risico” zal “lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling en op vervolging”, waarbij hij in zijn verzoekschrift verwijst naar informatie omtrent de moeilijke en gevaarlijke situatie van en voor terugkeerders uit Europese landen naar Afghanistan, wijst de Raad erop dat verzoeker zijn vrees in concreto dient aan te tonen. Verzoeker blijft hier echter in gebreke nu hij louter verwijst naar algemene informatie. Blote beweringen buiten beschouwing gelaten, brengt verzoeker geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn lange afwezigheid aldaar en zijn jarenlange verblijf in Europa (anders) gepercipieerd en geviseerd zal worden. Verzoeker toont op geen enkele manier aan dat zijn afwezigheid in Afghanistan voor hem risico's inhoudt en dat hij zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen.

Met betrekking tot verzoekers verwijzing naar zijn afkomst uit het dorp Adelshah, gelegen in het district Dari Nur in de Afghaanse provincie Nangarhar, en zijn stelling dat hij op grond hiervan de subsidiaire bescherming dient te worden toegekend, gaat hij eraan voorbij en benadrukt de Raad dat ik in het kader van verzoekers vorig verzoek om internationale bescherming bij arrest van de Raad nr. 215 668 van 24 januari 2019 zijn verklaarde herkomst niet werd betwist, doch door de Raad –in het licht van de artikelen 48/4, §2 c) en 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet- werd geoordeeld dat “de verzoekende partij geen geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd betreffende haar voorgehouden socio-economisch profiel in Afghanistan. Zodoende verhindert zij de verwerende partij, en thans de Raad, te beoordelen of zij bij terugkeer naar haar land van herkomst in staat is buiten haar regio van herkomst in haar levensonderhoud te voorzien. Nu de verzoekende partij in gebreke blijft haar noodzakelijke medewerking te verlenen bij de beoordeling van haar mogelijkheden tot hervestiging, maakt zij haar nood aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk.” Verzoeker brengt in het kader van huidig derde verzoek om internationale bescherming geen concrete elementen bij die aan deze beoordeling afbreuk doen of hier een ander licht op werpen. In dit verband dient aangestipt dat verzoekers opleidingsniveau, waar de commissaris-generaal in het verleden zijn twijfels bij plaatste, slechts een van de vele elementen is op grond waarvan werd geoordeeld dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen aflegde over o.a. het door hem aangemeten profiel, de financiële situatie van hem en zijn familie en het netwerk van verzoeker en diens familieleden in Afghanistan. Zelfs al zou aan verzoekers schoolcarrière geloof worden gehecht, quod non gelet ook op de erg geringe bewijswaarde van de dienaangaande bijgebrachte stukken en de eerdere vaststellingen dienaangaande, dan vermag dit enkele element op zich geen afbreuk doen aan het geheel van de verschillende elementen die eerder in verzoekers vorig verzoek om internationale bescherming alzo deden besluiten.

In zoverre verzoeker thans herhaalt dat aan zijn broer A.A. eerder in België de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, verwijst de Raad naar hetgeen in voormeld arrest dienaangaande werd opgemerkt: “De Raad benadrukt dat elk verzoek om internationale bescherming individueel wordt onderzocht. Bij het nemen van een beslissing dient steeds rekening te worden gehouden met de concrete en actuele situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen aangebracht door de verzoeker. Het feit dat de broer van de verzoekende partij uit dezelfde regio afkomstig is en op 29 september 2010 wél subsidiaire bescherming kreeg toegekend, doet op geen enkele wijze afbreuk

aan de geldigheid van bovenstaande motieven op grond waarvan dient te worden besloten dat de verzoekende partij haar nood aan subsidiaire bescherming niet aannemelijk maakt. Om die reden is ook de verwijzing naar de beslissingen inzake de verzoeken van twee vermeende kennissen van de verzoekende partij, die eveneens uit haar dorp afkomstig zouden zijn, in casu niet dienstig."

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de verzoekende partij in haar pleitnota slechts verwijst naar elementen die zij reeds in haar verzoekschrift naar voren heeft gebracht en waarop middels voormelde beschikking werd geantwoord. Door elementen uit het verzoekschrift te herhalen of te benadrukken, brengt zij geen elementen aan die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voormelde beschikking werd aangegeven. Dit is evenmin het geval waar de verzoekende partij betreffende de situatie van haar broer aangeeft dat hij intussen de Belgische nationaliteit heeft verworven. Dit doet geen afbreuk aan het voormelde in de beschikking op dit punt. De Raad stelt vast dat de door de verzoekende partij per pleitnota van 8 juni 2020 aangebrachte argumenten geenszins van aard zijn om afbreuk te doen aan of een ander licht te werpen op hetgeen eerder in het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming in de beschikking van 3 juni 2020 en in de bestreden beslissing werd vastgesteld.

4. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS